

hals, of daar geen striem is, het trekt zoo, wil je 't weer anders maken, moeder?”

Hij zag haar vertrouwelijk aan. Nu was ze weer gewoon, behalve dat grijze haar, niet meer zoo vreemd en strak. Ze knikte en trok hem naar zich toe: „Ja, hoor.”

„Krijg ik zijn andere pakken ook, verander je die dan zelf?”

„Ja.”

„Niemand kan het goed doen, Nelia heeft er ook aan getornd . . . Moeder?”

„Wat is er?”

„Ik ben zoo bang voor je geweest, toen je zoo ziek was,” 't kwam er half fluisterend uit, als van iemand die een moeilijke bekentenis doet en dan . . . ineens . . . met schitterende oogen: „Moeder, kun je er iets aan doen om niet te sterven?”

„Hoe meen je?”

„Toen je ziek was, heb ik gebeden, maar je weet niet, hoe dan wel, altijd, onder het eten zeide ik niets, altijd bidden, altijd, zie je. Als ik naar school ging . . . zonder ophouden bidden, tusschen de lessen in, als ik vrij had, schreef ik het gebed op mijn lei, honderd keer, en dan veegde ik het uit, 't heeft wel geholpen,” en dan heel zachtjes: „wanneer ik het ook gedaan had toen Mieke en Jan daar zoo akelig lagen, zou dat geholpen hebben?”

„Och kind.” Ze snikte zacht.

„Is er aan sterven dan toch niets te doen? Heelemaal niets? Bidden en dokters . . . is dat het eenige? Als ik nou heel ziek was, en je hield me vast, stevig vast, en je dekte me toe, zoo dat ik geen koude kon vatten en je zeide, ik wil dat je bij me blijft, ik wil het, zeg, moeder, hielp dat dan niet?”

„Neen kind, tegen den dood is niets te doen” en dan met eene poging om hem op te wekken, toen ze de treurige uitdrukking dier wijze kinderoogen zag: „'t Is toch goed om te bidden en te danken, Steven,” en heel zacht, bijna onhoorbaar, „ik kan het niet meer!”

Na dien tijd spraken ze er niet meer over, maar het kind werd nooit meer als te voren. Langzamerhand kreeg hij iets ouwelijks en ook dát, wat eenige zootjes van weduwen meer hebben en wat dikwijls zoo aandoenlijk voor vreemden is om te zien: Nu eens de beschermer van de moeder, dan weer een afhankelijk kind. Soms trad hij op als de kleine „boer” van het Heihuis, zooveel mogelijk alle moeilijkheden voor moeder uit den weg ruimend, een ander maal werd hij bediend en verwend als een heel klein kind. Hij was wijs voor zijn jaren, wijs omdat hij nooit met andere kinderen speelde, omdat moeder alles met hem besprak.

In het dorp was hij nog altijd het broertje van die twee verdronken kinderen, de zoon van die zwaar beproefde weduwe, die ineens grijs was geworden, die in de kerk zoo stil en droevig luisterde en nog opging in haar verdriet.

.....
Twee maal had de boekweit reeds gebloeid en nog altijd droeg de boerin van het Heihuis haar zwarte kleeren.

„Blijf je altijd rouwen?” waagde nicht Matje het eens te vragen. Ze knikte